DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 20sten OCTOBER, 1827. N. 42

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

Mengelingen.

GRIEKENLAND.

Poros, 19den Mei.—De *Algemeene Courant van Griekenland* van heden bevat eene proclamatie van den President der nationale vergadering te Trasenes, van den 17 gedagteekend, waarby aangekondigd wordt dat deze, na derzelver werkzaamheden afgedaan te hebben, zich heeft ontbonden, en dat de zetel des gouvernements naar Napoli di Romania overgebragt is. By deze proklamatie wordt van geenen anderen uitgevoerden arbeid melding gemaakt, dan van de herziening der grondwet van Epidaurus. Men zegt intusschen, dat er daarenboven nog de volgende besluiten in dezelve genomen zyn: 1. de geestelykheid is van alle administrative en politieke ambten uitgesloten; geen geestelyke kan zitting hebben in den senaat, noch als volksvertegenwoordiger in de nationale vergadering; zy, die eenige behandeling van landspenningen hebben, zullen gehouden zyn, aan eene te dien einde benoemde kommissie verantwoording te doen; 2. de aan den graaf Capo d'Istrias verleende autorisatie, om eene geldleening van vyf millioenen harde piasters te openen; 3. het aan den generaal Church verleende algemeene kommando over alle de vestingen, met magt om dezelve alzoo naar welgevallen te veranderen; en, 4. de aan de gouvernements kommissie verleende autorisatie, om de ministers te benoemen, vóór de aankomst van den president, aan welken anders dat regt toekomt.

Daar is bovendien tot dankzeggingen aan den Koning van Beyeren en aan den president der Vereenigde Staten besloten; ook zyn er brieven van naturalisatie aan de philhellenen Bailly en Eynard, als mede aan de kolonellen Fabvier en Heydegger verleend. De heer Ranièri, broeder des genen, welke te Ancona woonachtig is, is tot president van den senaat benoemd; nog is er met algemeene stemmen en by acclamatie besloten, om den Griekschen kapitein Passano eene boodschap te zenden, met oogmerk, om hem over te halen, dat hy in Griekenland terug komen en zyne dienst aan zyn vaderland wyden zou. Wat de hervormingen in en byvoegingen tot de constitutie van Epidaurus betreft, zoo verzekert men, dat daaromtrent de navolgende punten bepaald zyn: veiligheid met naauwkeuriger bepalingen van burgerlyke regten; beperking der volks-vertegenwoordigers enkel tot den wetgevenden arbeid; uitbreiding van het gezag en de regten van de uitvoerende magt; afschaffing van titels en onderscheidingen; verantwoordelykheid der ministers; instelling van regtbanken, en, laatstelyk, onbeperkte vryheid van de drukpers.

Proklamatie van den president der nationale vergadering.

De derde nationale vergadering van Griekenland heeft haren arbeid voltooid. Zy wordt heden ontbonden en de volksvertegenwoordigers keeren naar hunne haardsteden terug, en hun gedrag by hunne medeburgers te verantwoorden. Grieken! de nationale vergadering heeft de provisionele constitutie van Griekenland, voor het welzyn des volks, gewyzigd en volmaakt. Zy heeft uwe regten gegrondvest en gewyd. Uwe souvereiniteit is aan drie magten, den senaat, den president en den regter toebetrouwd. Reeds maken van uwe volmagt voorziene raadslieden den senaat uit, en moeten zich bezig houden, om de Fransche wetgeving naar de zeden des volks en naar de omstandigheden te wyzigen.

De gouvernements kommissie zal de ambtsverrigtingen van den president tot diens aankomst waarnemen. De zetel des gouvernements is te Napoli di Romania, werwaarts de senaat en de met de uitvoerende magt belaste commissie zich begeven, om hunnen arbeid te beginnen. De president heeft eene nieuwe uitnoodiging ontvangen, om zich naar Griekenland te begeven. Hy is, by het dekreet No. 12, gemagtigd geworden, om eene nieuwe geldleening van vyf millioenen harde piasters te openen, uit welke hy de renten der vroegere geldleeningen zal betalen. Reeds is het, door den president, den admiraal en den generalissimus onderstennde Griekenland, welker deugden en vereende pogingen heilzame gevolgen zullen hebben, als gelukkig te beschouwen.

De vergadering heeft besloten, dat er eene nationale zeemagt zal worden daargesteld en dat de militaire magt in active, eventuëel dienstdoende en sedentaire troepen zou worden georganiseerd. Edoch, noch goede wetten, noch de vorm des bestuurs, noch de oprigting van regtbanken, noch de orgonisatie van vloot en leger, noch de medewerking der drie bovengemelde personen, zynde voldoende, om ons voor het gevaar, dat ons bedreigt, te behoeden; wy hebben, vóór alles, wederkeerige liefde, goeden wil en de medewerking van allen noodig, om het gewenschte doel te bereiken.

O Grieken! de ondervinding heeft ons bewezen, dat wy kunnen overwinnen als wy slechts willen. Zwermen van Ottomannen zyn van den bodem uws alouden vaderlands verdwenen. Wy, wy hebben hen kunnen vernietigen, toen wy elkander beminden, en slechts één wil hadden, en nog heden kunnen wy eenen éénigen wil hebben, zoo wy maar het openbaar welzyn bedoelen. Medeburgers, het publiek welzyn is in het heroveren van ons vaderland gelegen; om dat doel te bereiken, moeten wy allen stryden; zelfs de vrouwen moeten ten stryde ylen, en zich achter het bolwerk der borst hunner echtgenooten plaatsen; dan zullen wy zeker van de overwinning wezen. Wy allen moeten, indien het noodig is, met de wapenen in de hand weten te sneven, indien wy niet met schande willen sterven, en met schande zullen wy omkomen, indien wy elkander allen den kus van vrede en van vriendschap niet geven, en den vyand niet met deze vertroosting tegen trekken. De Ottoman zal, indien wy in den stryd niet sneuvelen, het zwaard niet in de schede steken, vóór dat hy ons allen, als kudden zonder verdediging, geslagt zal hebben. Vryheid of de dood! Maar, wat vermogen wy niet, indien wy besloten hebben, met de wapenen in de hand te sterven.

O Grieken! De magtigen van Europa beziger hunne bemiddeling ten voordeele onzer vryheid; hunne afgezanten, vrienden der regtvaardigheid, bevlytigen zich, om uwen verweldiger te doen bevatten, dat uw vaderland hem niet toebehoort; dat gy zyn eigendom, zyne bezitting niet zyt, maar wel met rede begaafde, naar Gods evenbeeld geschapen wezens; maar wy hebben daartegen ook geenen anderen pligt, dan dien van voor ons behoud voor onze onafhankelykheid te stryden. Wy moeten dan, terwyl regtvaardige monarchen en de christenwereld onze zaak bepleiten, uit liefde tot de menschheid, den vrede aanbieden, maar tevens stryden, om onze regten te heroveren en niet de schandelyke offers der onregtvaardige wraak des Sultans te worden.

Trazenes (Damula), den 17 Mei 1827.
(get.) De President George Sissini.
De Secretaris N. Spiliadi.

Madrid, 10den Juny.—Alle de kloosterlingen der orde van St. Bernard hebben Portugal verlaten en zyn naar Spanje gevlugt. Die monnikken, welke reeds te Salamanka zyn aangekomen, onderhielden eene zeer drukke correspondentie met het kapittel van laatstgemelde stad, dat, om zoo te zeggen, het voornaamste punt van correspondentie tusschen de Spaansche en Portugesche geestelyken was. Zy zyn ontdekt geworden door een' hunner afzendelingen, welke zy als boodschapper bezigden, en hebben dadelyk gezamelyk hun klooster, een der rykste van Portugal, verlaten.

Rome, 20sten Juny.—Over de aanstelling van bisschoppen in Amerika heeft de Heilige Vader in zyne aanspraak in het consistorie het volgende gezegd:—"Wy gedachten met dagelyks toenemende smarte aan de kerken in de West Indiën, welke, ten gevolge van een langdurig gemis van herders, onder den last eener reeks van zielrampen gebukt gaan. Ons hart werd diep gewond telkens als de roepstem van die geloovigen tot ons kwam, die zich bitter beklaagden, byna niemand te hebben om hun het Evangelisch brood toe te dienen, hun in de heilryke grondstellingen des geloofs en der godsdienst onderwyzen en op de naleving der geboden van God en de Kerk aan te dringen, den dwalenden te regt te brengen, hem, die ongeregtigheid sprak, den mond te stoppen, en de verscheurende wolven te verwyderen en te dooden, die hen in hinderlagen lokten. Diep getroffen by het zien van zoo veel onheilen, gedachtig aan de ons toevertrouwde apostolische bediening, en het goddelyk oordeel vreezende, waarin men ons rekenschap van het bloed der ons gegevene schapen zal afvragen, hebben wy noodzakelyk geoordeeld, om zonder verder verwyl de hulp toe te brengen, welke deze ongelukkigen vragen, die wy zoo vaderlyk beminnen. Wy hebben derhalve aan die kerken bisschoppen gegeven, versierd met herderlyke deugden. Met hunne hulp zullen zy spoedig van alle smetten gereinigd zyn, gelukkiglyk weder opgroeyen, en goede vruchten van eeuwig heil dragen. Wy zyn verzekerd, dat allen, wien de bewaring der godsdienst, de billyke zedetucht en de welwillende waakzaamheid van den apostolischen stoel ter harte gaat, onze voorzorg zullen toejuichen."—(Dat heeft, gelyk men weet, Zyne Katholyke Majesteit niet dadelyk gedaan.)

Parys, 5den July.—Van Madrid wordt, van den 24sten Juny, het volgende geschreven:

Onze minister van buitenlandsche zaken heeft, op aanvrage van den aartsbisschop van Toledo, aan alle de leden van het corps diplomatique verzocht, om de dagbladen, welke zy uit hun land ontvangen, niet te willen mededeelen.

Van den anderen kant heeft de aartsbisschop van Toledo, in zyn bisdom, een mandement afgekondigd, waarby, op straf van eeuwige verdoemenis, het lezen van alle soort van werken of vertalingen van buitenlandsche boeken verboden is, zonder zelfs de Psalmen van David, die in het afgeloopen jaar zyn uitgegeven, en waarvan de Koning zelf de opdragt heeft aangenomen, uittezonderen.

Den 11den July.—Een verscheurend dier, hetwelk men meent tot het geslacht

der hyenas te behooren, waart thans rond in het distrikt van Mersbourg, by het meer van Constantz. Na eene menigte vee en zelfs eenige kinderen verslonden te hebben, heeft het zich laatstelyk geworpen op een troep metselaars knechts, die, om zich naar werk te begeven, het voetpad van een klein bosch volgden; het heeft er twee van vermoord en aan een twintigtal verwondingen toegebragt. Men maakt op dat verwoed dier jagt, maar tot hiertoe heeft men het niet kunnen dooden; het schynt, dat de hardheid en dikte der huid het in veiligheid stellen tegen geweerkogels.

Frankfort, 7den Juny.—Het Grieksche gouvernement heeft den graaf Johan Capo d'Istrias tot chef van het Grieksche gouvernement voor den tyd van zeven jaren geproclameerd, zullende men zich onverwyld met de benoeming bezig houden van eene commissie van vyf leden, welke, tot aan zyne komst in Griekenland, het bewind in handen zullen hebben.

De eed, welke lord Cochrane, by het aanvaarden van zynen post als opper admiraal der Grieksche zeemagt heeft afgelegd, is van den volgenden inhoud: "Ik zweer, myn bloed, in geval van nood, voor het behoud der Grieken te zullen storten en hunne zaak niet eerder te zullen verlaten, voor dat zy die zelve zullen verlaten hebben."

Den 26sten Juny.—De nationale vergadering van Griekenland heeft de benoeming van den graaf J. Capo d'Istrias op de volgende wyze aan het volk bekend gemaakt:

"Zyt getroost, medeburgers! de regtvaardige God heeft ons niet verlaten, ons niet vergeten. De vergadering heeft tot regent aan het hoofd van den Griekschen Staat eenen eenigen benoemd, den graaf Capo d'Istrias, een' staatsman in theorie en praktyk, op wiens voorkeur Griekenland met regt trotch mag zyn, en van wien het gerust zyne redding en welvaart verwachten mag. Het heeft hem uitgenoodigd, zoodra mogelyk, naar het vaderland te komen, en middelerwyl een regentschap aangesteld, bestaande uit de heeren G. Mauromichali, J. Marki Milaiti en J. Nako, hetwelk, onder den naam van *Plaatsvervangende Regerings Commissie van Griekenland*, in zyne stede, de natie besturen zal, tot dat hy zelf komt."

De gemelde regerings-commissie heeft haren zetel van Trözen naar Poros verlegd, gelyk uit de navolgende bekendmaking blykt:

"Vermits de plaatsvervangende regerings-commissie de noodzakelykheid inziet, om, zoodra mogelyk, naar een doelmatig oord, voor de tegenwoordige omstandigheden berekend, te verhuizen, om volgens haren pligt hare werkzaamheden met meer ernst en kracht te verrichten, zoo verkiest zy daartoe thans het eiland Poros; en met de hulp van God vertrekt zy reeds heden derwaarts, waar de goede ingezetenen des eilands bereid zyn, haar dankbaar op te nemen. Zy verwacht intusschen ook den afloop der werkzaamheden van de doorluchtige derde nationale vergadering, om de konstitutie van den Griekschen Staat voltooid over te nemen, en aan hare hand te zekerder aan den arbeid te gaan.

"Trözen. den 27sten April 1827.

"De plaatsvervangende regerings-commissie:

"G. Mauromichali, J. M. Milaiti, Joannulli Nako.

"De secretaris-generaal,

"G. Glaraci."

Parys, 8sten Juny.—Het huis, dat Napoleon op St. Helena bewoond heeft, wordt tot eene groote zyde fabryk ingerigt. Verscheiden bekwame Fransche werkmeesters zullen de werkzaamheden besturen; een groot aantal moerbezienboomen zyn met het beste gevolg aldaar ingevoerd.

Den 18den Juny.—De heer Eynard, die zich, gelyk bekend is, in dit oogenblik, te Londen bevindt, heeft eenen brief aan sir James Mackintosch gezonden, in welken hy zich beklaagt over de onverschilligheid, dien hy, in Engeland, voor de zaak der Grieken bespeurt, dewelke hy toeschryft aan den natuurlyken afkeer, dien de beklagelyke uitslag der Grieksche geldleeningen, de onverklaarbare toevallen aan de stoomschepen overgekomen, de verhalen wegens de inwendige verdeeldheden der Grieken en geldverspillingen, die daarvan het gevolg geweest zyn, en laatstelyk de rampen, welke de koopLieden door de zeerooveryen der Grieken ondergaan, inboezemen.

De heer Eynard merkt vervolgens op, dat de Grieksche natie niet van de wanorde der geldleeningen en van de aan de stoomschepen overgekomen rampen moet beschuldigd worden. Vervolgens, de vragen, welke hy zich voorgesteld heeft, beantwoordende, beweert hy, dat de geschiedenis van alle eerstbeginnende volken dezelfde is, en dat het Londensche comité beter gedaan zou hebben met den Grieken ammunitie dan geld toe te zenden. Wat de zeeroovery der Grieken aanbelangt, moet men in het oog houden, dat de zeelieden van Chio en van Ipsara alles verloren hebben. Wat moeten zy doen, vraagt hy, wanneer hunne vrouwen en kinderen hun om brood vragen! Deze byzonderheden verontschuldigen de Grieken, wel is waar, niet volkomen, maar strekken ten minsten, om de verwyten, die men hun gedaan heeft, te verzachten.

De heer Eynard deelt vervolgens een overzigt mede over den tegenwoordigen toestand van Griekenland, over deszelfs middelen van tegenweer en over den aan de Grieken verleenden onderstand.

Weenen, 21sten Juny.—"Aan boord van de Karteria, den 27sten Mei.

"Mylord,

"Een uur na uw verslag te hebben gegeven van hetgeen te Volo voorgevallen was, ging ik met de onder myn bevel staande schepen de Themistocles, de Ares en de Panagia, naar Trikkeri onder zeil. De Turken hadden eene oorlogsbrik te Trikkeri liggen. Ik heb U, in myn vorig rapport, gemeld, dat zy 16 stukken voerde; maar zy voerde slechts 14 vier en twintig ponders en twee mortieren. Zy was naby land vastgesjord en lag tusschen hooge rotsen. achter welke een talryk korps Albanezen geplaatst was, en werd, door eene battery boven den voorsteven derzelve, en nog door vyf andere batteryen verdedigd; aan de meest vooruitstekende punt der haven lagen vier kleine goeletten. Indien wy dat schip, in eene dergelyke positie, en door lieden verdedigd, welker dapperheid wy den vorigen dag hadden ondervonden, hadden willen nemen, zouden wy het leven van ons volk nutteloos gewaagd hebben. Wy besloten dienvolgens, de brik te verbranden, hetwelk binnen een uur tyds bewerkstelligd werd. Tegen de goeletten is niets ondernomen geworden, omdat wy bevonden, dat zy het gevaar, waaraan wy ons zouden hebben blootgesteld, niet waardig waren. Ik ben, by die gelegenheid, over de scheepsbevelhebbers, officieren en matrozen, volkomen voldaan geweest. Ik zend U de lyst der dooden en gekwetsten. Ons verlies is gelukkig zeer gering geweest.

"Ik heb de eer, enz.

"F. A. HASTINGS,

"Kommandant van de Karteria."

Madrid, 21sten Juny.—Een dagblad, dat te Kadix, onder den titel van *Handelsblad der beide wereld deelen*, uitgegeven wordt, deelt eenen brief mede van Manilla, van den 5den November, waarin gezegd wordt, dat de inboorlingen van nieuw Spanje pogingen aanwenden, om eene revolutie te Manilla te bewerkstelligen. Dat zelfde blad spreekt van deze gebeurtenis op eene wyze, welke voor den geest der troepen van het garnizoen van Manilla doet vreezen.

IETS OVER HET EILAND CUBA.

Van dat onmetelyk Ryk, hetwelk Spanje en de nieuwe wereld bezat, blyft hetzelve tegenwoordig niet dan het eiland Cuba.

Welke is de gesteldheid van dat eiland Cuba, welks vryverklaring mogelyk reeds morgen door ons wordt vernomen? * Welke is deszelfs bevolking, magt en rykdom?

Ten einde wegens deze vragen de voldoendste inlichtingen te bekomen, kan men geenen beteren gids volgen, dan den heer von Humboldt: zyne reisverhalen ademen niet dan wetenschap.

Het eiland Cuba heeft eene zeer gelukkige ligging, doch kan aanleiding geven tot gewigtige staatkundige belangen. Het sluit den ingang van de golf van Mexiko en beheerscht den ganschen koophandel in deze soort van Archipel. Nimmer kan het Mexikaansche verbond zekerheid van buitenlands hebben, vóór dat het Cuba tot onderdaan of tot bondgenoot heeft.

Gelyk in de meest Antilles plaats vindt, bestaat ook de bevolking van Cuba voor het grootste gedeelte uit Negers. Dezelve wordt door den heer von Humboldt, 715,000 zielen geschat; hiervan begroot hy het getal der blanken op 325,000, dat der lieden van de kleur op 390,000, waarvan 130,000 vryen en 260,000 slaven.—Eigenlyk gezegde Indianen bestaan er niet meer, daar het oorspronkelyke menschen-ras hetwelk de Antilles bewoonde, volkomen verdwenen is.

Van alle de eilanden van dienzelfden Archipel, schynt Cuba het minst bevryd te zyn van de gevaren, welke het bestaan eener slaven-bevolking na zich sleept, ziet hier een verhoudings-tabel der klassen in de voornaamste streken, waar als nog slaverny heerscht:

	Cuba.	Jamaika.	Engelsche Antilles.	Brazilië.	Vereenigde Staten van Noord Amerika.
Blanken	0,46	0,06	0,09	0,33	0,81
Vryekleurlingen .	0,18	0,09	0,10	0,26	0,03
Slaven	0,36	0,85	0,81	0,41	0,16
	100	100	100	100	100

Tot welke overpeinzingen geeft niet dit klein aantal cyfer letters aanleiding. Welk eene vreesselyke verhouding tusschen de Negers en de Blanken in de Engelsche Antilles! En echter sluimeren de volkplanters in hunne zorgelooze onvoorzigtigheid in, en kanten zich tegen de maatregelen, welke de vernietiging der slaverny kunnen te weeg brengen. Onder hunne voeten is eene myn gegraven, en zy beven niet, dat de vonk er ingestoken zal worden.

Eene aan Cuba byzondere eigenschap is de groote vermenigvuldiging der lieden van de kleur in de steden. De steden bevatten de 42 honderdste gedeelten der bevolking van kleurlingen; op de suikerplantaadjen wordt, omtrent slechts een vyfde gedeelte slaven gebezigd.

De vryverklaringen der slaven zyn in geen slaven-land zoo veelvuldig; de Spaansche wetten, in dat stuk, zeer verschillend van de Engelsche en Fransche, begunstigen de vryheid. De slaven genieten veel regt; zy mogen van meesters veranderen, en, door hunnen arbeid, zich wel hunne eigen vryheid als die hunner vrouwen en kinderen koopen. Ook heeft een gevoel van godsvrucht vele meesters over, om, by hun testament, aan een zeker gedeelte hunner slaven de vryheid te geven.

Cuba is, naar evenredigheid van deszelfs grootte, weinig bevolkt. De oppervlakte van omtrent 3,615 vierkante mylen, is slechts een achtste gedeelte minder uitgestrekt dan Engeland, na aftrek van het land van Wallis. Daar wonen slechts 197 ingezetenen op eene vierkante myl; een derde minder dan de minst bevolkte provincie van Spanje. Welk een aanwas van bevolking schynt dan aan dit ryk en vruchtbaar eiland niet voorbehouden!

Cuba levert heden de zoogenaamde *koloniale waren* in overvloed op; maar deszelfs voorspoed is niet oud. De Havanna voerde, tot in het midden der vorige eeuw, slechts huiden en leder uit. Op de vee teelt is die van den tabak en de vermenigvuldiging der byën gevolgd. Vervolgens zyn, na was en tabak, suiker en koffy gekomen. Tegenwoordig bedraagt de uitvoer van deze laatste vier soorten van waren, 35 a 40 millioenen guldens 's jaars.

Het eiland heeft deszelfs snellen aanwas in den handel aan de rampen van Sint Domingo te danken. De graaf von Humbold deelt eene staat van de jaarlyksche opbrengst van suiker, op Cuba mede; deze klimt trapsgewyze, van 13,000 kisten tot 300,000; de slotsom, welke deze teelt in 1825 bereikte. Tegenwoordig voert Cuba, langs geoorloofde wegen, een achtste gedeelte uit der suiker, welke uit Zuid Amerika naar Europa en naar de Vereenigde Staten vloeit.

De koffy teelt op Cuba heeft, even als de volmaking der suikerplantagien, haren oorsprong in de aankomst der uitgewekenen van Sint Domingo. Het getal der koffy plantagien in de provincie van de Havanna was, in 1810 slechts 60, in 1817 waren er reeds 779; de uitvoer van koffy beloopt, jaar door jaar, tegenwoordig omtrent 14 millioenen nederl. ponden. Het monopolie van den tabak is der teelt van dat artikel merkelyk hinderlyk geweest; dit monopolie is, eenige jaren geleden, afgeschaft, maar de gelukkige gevolgen, welke eene zoo wyze hervorming scheen te beloven, zyn nog niet opgedaagd.

Van alle de kolonien is Cuba die, welke zich het minst over het Spaansche gouvernement te beklagen heeft, want zy geniet eene groote vryheid van handel. De Havanna ziet, in deszelfs havens, meer vreemde dan Spaansche vlaggen wapperen. Het stapelregt werd in 1822 aan die haven toegestaan. Zy bezit eene groote menigte inrigtingen voor de wetenschappen. In 1813 is aldaar een stoel voor de landhuishoudkunde opgerigt; een voordeel, dat zelfs Frankryk aan dat eiland te benyden heeft. Op Cuba worden zoo wel de statistieke opgaven als de financiële rekeningen zeer publiek gemaakt; zulks is in alle gevallen een bewys van een verlicht bestuur.

Uit deze vlugtige beschouwing blykt, dat Cuba tot eenen hoogen trap van rykdom en magt kan geraken en eenen schoonen staat in een of ander Amerikaansch bondgenootschap kan vormen, eene gebeurtenis, die niet meer zeer verre af wezen kan.

Fiscaal's Kantoor, den 19den October 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 19 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

ADVERTISSEMENT.

DE ondergeteekende roept hierby op al den genen die schuldig mogten zyn aan den Heer Jacob Kloppenburg te Rotterdam; en maant hen ernstig aan, om onverwyld hunne openstaande rekening by hem als gemagtigde van gemelden Heer Kloppenburg, te komen afdoen, daar hy, by verzuim van dien, geregtelyke maatregels tegen de nalatigen zal bezigen.

AUGUST MULLER, qq.

Den 12den October 1827.

TE KOOP

By AUGUST MULLER,

Eenige Piesen zeer fyn Zwart en Blaauw Laken, benevens allerlei soorten van Schryfbehoeften, Fransche Stereotype Werken &c.

Den 12den October 1827.

ADVERTISEMENT.

THE public are hereby notified not to give any credit to the crew of the Buenos Ayrean brig La Presidenta, wherof R. W. Beazley is captain, and that such debts contracted by them will not be paid, nor recognized by the foresaid captain.

A. MATTEY.

October 15, 1827.

*** PIETER LOURENS DEHASETH en CLASINA JACOBA GORSIRA zich door het Huwelyk aan elkanderen zullende laten verbinden, zoo maken zy van dit Weekblad gebruik om dit hun voornemen aan hunne Bloedverwanten en Vrienden bekend te maken en zich in hunne voortdurende vriendschap aantebevelen.

Curaçao den 19den October 1827.

*** *OVERLEDEN*.—In den nacht tusschen den 16den en 17den dezer, Anna Sofia, tederbeminde byna vierjarig Dochtertje van

ANTHONY BEAUJON,

Weduwenaar van

Gysb. Geert. Apitsz.

OVERLEDEN—Op den avond van laatstleden Dingsdag de Heer F. W. Recao, in den ouderdom van 40 jaren, nalatende eene weduwe met drie hulpelooze kinderen. Zyne overblyfselen werden op den volgenden namiddag met masonieke eerbewyzingen ter aarde besteld.

NAAR MARACAYBO,
DE KETCH
LOUISA MARGARETHA,

Voor Vracht of Passage, vervoege men zich by den ondergeteekende aan boord of ten zyne huize op Pietermaay No. 14.

J. MOLLER.

Den 12den October 1827.

FOR MARACAYBO,
THE KETCH
LOUISA MARGARETHA.

Will take in Freight or Passengers, apply to the subscriber on board or at his house in Pietermaay No. 14.

J. MOLLER.

October 12, 1827.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

Charlotte Louisa Rennels	Mateo Rios
Teunis Smith	M de Marchena Jr.
G F Lenz	A Dixon
S Benjamin Calvo	Maria Rosaria
Allis	Wed. Isaac Sillé
G H De Leon	Pancho Borges
G Giraldino	Maria Gracia Schotborgh
Micaela Brileo	Wed. H W Bothhendriks
L S Henriquez	J H Raven
Constantin Surun	Isaac R Miranda
Lea Surun	

Curaçao, den 19den October 1827.
A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—OCTOBER.

15. brik La Presidenta, Beazly, St. Bartholomews
17. golet Overste von Scholten, Krög, Maracaybo
13. —— Amason, Lioni, St. Thomas
19. —— Dolorita, Gomez, Coro
—— Maria Carolina, Marconier, La Guayra

UITGEKLAARD—OCTOBER.

13. golet Helena, Eltino,
15. —— Drie Gebroeders, Oduber,
17. —— Overste von Scholten, Krög,
—— Maria, Sicard,

Verleden Zaturdag op den 13den dezer, is alhier, van Amsterdam, laatst van St. Martin aangekomen, het Nederlandsche brikschip Charlotte Margaretha, kapitein Kalesboek. Bÿ deze gelegenheid hebben wÿ van onze korrespondenten Haarlemsche en Amsterdamsche kouranten ontvangen, loopende tot den 14den Julÿ; en door de vriendelÿkheid van kapitein Kaleshoek zÿn wÿ in bezit gesteld geworden van eenige Londensche en Saint Christopher Gazettes, de eerste loopende tot den 12den Augustus en de laatste tot den 21sten September. Onze lezers zullen in dit nummer eenige uittreksels derzelven geplaatst vinden.

In de Saint Christopher kourant van den 18den September vinden wÿ een artikel wegens het verwerpen der aan de Porte gebodene bemiddeling ten gunste van de Grieken. Het antwoord van de Porte bevat eene stellige weigering en de redenen waarom zÿ de onafhankelÿkheid van de Grieken niet kan toestaan. Het begint met de vermetele bewering van het *jure divino* der vorsten op de *absolute* sonvereiniteit; vervolgens wordt de zachtmoedigheid van het *Turksche gouvernement* zeer genoemd; de verdraagzaamheid der Ottomannen hoog verheven; de slechte gezindheden der Grieken met eene zeer zwarte kleur afgeschilderd; en de verbondene mogenheden worden indachtig gemaakt dat één harer in het begin van den burger oorlog der Porte had aangeboden, om mede te werken in het ten onder brengen der Grieken; en dat dezelfde mogenheid naderhand toegestemd had, dat de kwestie niets anders was dan eene zuivere huishoudelÿke staatkunde. Zoo raakt men achter het geheim; als de kinderen aan twisten zÿn, dan worden al de toevertrouwde geheimen verklapt; dan worden onderling de kleine slinksche trekken verweten. De Porte heeft gelÿk: waarom haar aangezet, belofte gedaan en in hare leerstelling toegetreden, en nu dat er op aan komt, haar niet alleen den rug toetedraaÿen en hare zaak te verlaten, maar zelve tegenpartÿ te zÿn. Wie zou niet kwaad worden? Ja! maar de Porte had moeten weten, dat de staatkunde, toen, zulk een gedrag gevorderd heeft, en dat dezelve thans het tegendeel vordert. Het is haar niet te vergeven, wanneer zÿ hierop gesteund had. Ten besluite beroept men zich in dit antwoord op het Mahomedaansche bÿgeloof, hetwelk religie genoemd wordt, als zÿnde een onoverkomelÿk hinderpaal.

In de Londensche kourant van den 12den Augustus vinden wÿ het publieke karakter van den heer Canning afgeschetst. Volgens deze schets heeft de heer Canning alle middelen, onverschillig welke, aan de hand genomen om tot die trap van verhevenheid op welke hÿ zÿn leven geeindigd heeft, te geraken; en moet zÿn karakter in vergelÿking gebragt worden met de karakters zÿner tÿdgenooten en geenzins afgemeten worden naar de grondbeginzelen der wÿsbegeerte. In het eerste geval schittert hÿ ver boven allen die met hem van denzelfden ouderdom waren en in het laatste zou men geene gunstige gevolgen kunnen trekken voor zÿnen goeden naam. De schrÿver hiervan zegt dat het onregtvaardig zou zÿn hem naar een anderen maatstaf te schatten; want de sterkste geesten verkrÿgen eene gesteldheid van den eeuw waarin zÿ leven en van de omstandigheden onder dewelke hunne vermogens moeten ontwikkelen en in werking gebragt worden; men zou eene volstrekte onkunde aan den dag leggen, wanneer men een staatsman minder mogt achten, om dat hÿ zÿne verheffing aan niets anders verschuldigd is, dan aan Intrigues. Weinig menschen zegt hÿ verder, zÿn voor hun zedelÿk gedrag geacht geweest, die hun leven doorgebragt hebben op tooneelen, waar deugd en eigenbelang, pligt en gemak gedurig tegen elkanderen in botsing waren; en de Heer Pitt verklaarde dat met de tegenwoordige konstitutie van het parlement "*het onmogelÿk was voor een eerlÿk man, om minister te zÿn; en zoo hÿ mogt ondernemen eerlÿk te zÿn, dan moest hÿ afstand doen van zÿnen post.*" Nu wanneer het waar zÿ, dat de Engelsche konstitutie de beste is onder die van al de natien, welk gevolg zou men dan kunnen trekken ten opzigte van de ministers van andere boven.

Men brengt het karakter van den heer Canning in betrekking met die van de heeren Fox, Burke en Pitt, allen voormalige ministers van Engeland; en volgens dezen maatstaf kan het karakter van den heer Canning in eene vergelÿking volstaan. De eerste kon ook zoo dikwÿls als het noodig was zÿne partÿ verlaten en zich bÿ anderen vereenigen; de tweede verzaakte zÿne grondbeginzelen en maakte zÿne nieuwe gevoelens geleidelÿk naar zÿne geldelyke belangens; en de heer Pitt wÿkte af van de voorschriften en voorbeelden van zÿnen vader; hÿ verzaakte zyne vorige leerstellingen en onderschraagde zÿne nieuwe grondbeginzelen met geldelÿke en andere maatregels, derwÿze dat wanneer iemand thans met zulke voorstellen voor den dag mogt komen, hÿ als onzinnig zou beschouwd worden.

Met de aankomst van de Amerikaansche schoener Amason, kapitein Lioni, van St. Thomas, vernemen wÿ dat onlangs aldaar een Fransch vaartuig van Bordeaux is aangekomen, met de tÿding dat men in Frankrÿk druk bezig is oorlogschepen uitterusten en troepen op de been te brengen. Men weet echter nog niet naar welke plaats die schepen en troepen bestemd zÿn.

Op den 2den dezer heeft men te Maracaÿbo de officiele tÿding ontvangen wegens de aankomst van den President Bolivar in de hoofdstad van Colombia, alwaar hÿ met vele eerbewÿzingen is ontvangen geworden. Op den 11den September ll. heeft hÿ op nieuw, den eed als President afgelegd en het bewind der regering aanvaard. De President heeft zich bÿ die gelegenheid in de volgende bewoordingen uitgedrukt: "Ik wensch zoodanig een gelukkig geheugen te bezitten, om nimmer te vergeten de schoone uitdrukkingen van den Generaal Santander." En na het volk van Bogota bedankt te hebben voor zÿnen goeden ontvangst, betuigde hÿ zÿne tevredenheid over den goeden staat waarin zich het bestuur van den Vice President bevond, en bedankte hem uit naam van Colombia, voor zÿn gedrag, geregeld naar de konstitutie en de wetten, naar dewelken hÿ geregeerd had, gedurende den tÿd, waarin het bestuur van het gouvernement in zÿne handen was.

FROM THE SAINT CHRISTOPHER ADVERTISER.

SEPTEMBER 18.

The first August Mail, received here on Thursday last, communicates intelligence from London to the 4th of the month; of which, however, there are but few subjects possessing any share of interest.

The pacific overtures which had been made for the settlement of the affairs of Greece, have been rejected by the Ottoman Porte. The specious reasoning employed by the Sultan on this question, in reference to the Treaty lately concluded between Great Britain, France, and Russia, shews his obstinate determination to maintain to the utmost his Sovereignty over the Greeks;—but a short time will shew how this will be met by the Powers who have interested themselves in behalf of that suffering people.—Lord Cochrane is said to have gained a victory over the Egyptian fleet.

A reduction in the British Army is talked of; and the report of the day is, that it will extend to two Companies and a Major of each Regiment of Infantry, and two entire Regiments of Cavalry.

Accounts had reached England, by the *Warspite, 74*, from Rio Janeiro, of the conclusion of a preliminary Treaty of Peace between the Brazilians and the Buenos Ayreans—effected by the mediation of England,—and which, it is supposed, will be essentially advantageous to the interests of both the belligerents.

LONDON, August 4.

The Paris papers of Wednesday, and the *Gazette de France* of Thursday, arrived last night. A letter from Corfu, dated July 3, mentions, that on the 25th of the preceding month, Lord Cochrane had an action off Candia, with the Egyptian squadron of 120 sail, which he is said to have dispersed, with loss of several vessels, after a brisk cannonade of eight hours; the Greek squadron consisted of eight sail of the line.

The *Times* of yesterday gives the Turkish reply, dated June 11, to the offer of mediation on the part of the allied European powers recently promulgated in the same journal. This document, which we presume to have been received from the Foreign Office, and to be of course authentic, possesses some interest. In sum and brief it is a flat refusal to admit the proposed mediation; but this peremptory refutation is very much softened, though, nothing relaxed, by the line of argument taken by the Sublime Porte. The reply begins with a good stout affirmation of the *jure divino* title of Princes to *absolute* sovereignty. It proceeds to applaud the mildness of the Turkish government; magnifies the forbearance of the Ottomans; aggravates the froward disposition of the Greeks; reminds the allied powers, that at the commencement of the civil war one of them had offered to co operate in punishing the Greeks; and that the same power had afterwards assented to the doctrine that the question was one of purely internal policy; and that the Porte had throughout rejected mediation, whether amicable or adverse. In conclusion—the answer appeals to the Mohammedan superstition, which it calls religion, as an insurmountable obstacle.

Putting aside the *jure divino* doctrine however, and the Koran, to which we can scarcely be expected to subscribe, there is not much in the Porte's argument. His title to Greece from long possession, is not a jot better, than was the title of those, to whose authority his predecessors succeeded by force; the mildness of his government is impeached, by fifty preceding, and the present general rebellion against it. The offer, whatever power made it, to assist in suppressing, what seemed at that time a *brigandage*, was surely no pledge to array itself against an universal people, struggling for freedom, any more than was the acquiescence, in leaving the matter to internal arrangement, while, of internal arrangement, there was ground for a remote hope. However, we ought to consider favourably of this epistolary defence of the Turk, as it is the only resistance which he can make.

FROM ENGLISH PAPERS.

LONDON, AUGUST 12.

CHARACTER OF MR. CANNING.

To those who are not accustomed to contemplate the characters of Statesmen, and to scrutinize the devious courses of a political career, nothing can be more difficult than to form a just estimate of Mr. Canning. To a philosopher, who would guide his judgment by a comparison of conduct with the dictates of principle—or to a poet, who would require a spirit above the dealings of the world and the letter of the law, the inference from Mr. Canning's public life might not be very favourable to his reputation. Weighed in this balance, he would be found wanting; but estimated by the standard by which we judge the characters of cotemporaries, and form our opinions of Statesmen, in general, the fame of Mr. Canning will soar immeasurably beyond that of any of his coevals. It will rival the glory of the brightest characters of recent history. It would be unjust to estimate him by any other standard, for the strongest minds derive a complexion from the age in which they live, and the circumstances under which their powers are called into exertion. To depreciate a Statesman because he has not exalted his vocation to the utility or grandeur of philosophy, or because he has not guided his conduct by strict justice, and sound morals, would be showing a total ignorance that his functions consist but in the craft of playing off expedients to defeat the frauds or moderate the selfish cupidity of the rulers of mankind. Few men have been morally estimable, whose lives have been passed in scenes where principle and self-interest, duty and convenience, are invariably and strongly opposed; and Mr. Pitt declared that, with the present constitution of Parliament, "*it was impossible for an honest man to be Minister; if he attempted to be honest, he must renounce office.*" The question, therefore, is one of *relative* honesty, and Mr. Canning's character will bear any comparison. Mr. Fox had his tergiversations and expedient coalitions; Mr. Burke abandoned his principles, & made his new opinions conducive to his pecuniary interests. Mr. Pitt dis-

garded the precepts and example of his father, he renounced all his early doctrines, and he supported his new principles by financial and other measures, the mere proposal of which would now subject a man to suspicions of idiotism or of lunacy. But although these reflections may induce us to make great allowances in estimating political characters, it would be betraying the best interests of mankind were we not to point out such aberrations of Statesmen. It is only by exposing the vices engendered by a system, that posterity can be improved. Mr. Canning entered Parliament with the reputation of great talents, and at a crisis when two powerful factions were extremely desirous of strengthening their ranks, by the acquisition of whatever abilities might appear on the political arena. The memory of his father, his education by his uncle, the glorious tendency of classical studies, the generous emotions inseparable from young and noble minds, and the exalted and brilliant characters amongst which he was thrown, conspired to incline him to the cause of freedom. The political world were in suspense for his choice. He, himself, for a short time, vacillated, and then joined the Ministerial phalanx. The champions of freedom in a neighbouring country had carried their doctrines and their practices to a criminal excess; but their extravagances and misdeeds have been exaggerated in this country a thousand fold. Mr. Canning was fully aware of the deception, and of its motives. But the errors, or even crimes of the French, were totally distinct from the points in dispute between the two great parties of England. It will be at least conceded, that after a few years they became totally unconnected with the principles and policy of the English Ministers. If, therefore, at the time they existed, they produced Mr. Canning's junction with Mr. Pitt, they could not justify his support of that Statesman's subsequent proceedings. Mr. Canning was an adventurer, and he joined the party that alone could reward his services, and render his talents profitable; the other side had nothing to bestow but the empty fame of a great mind, soaring above the temptations of wealth and power. The insinuation would be unworthy of us, but for Mr. Canning's subsequent course. In joining Ministers he went to the very utmost extremes of ultraism; he pursued the course of all apostates, in carrying the principles and the feelings of the party he oined much farther than they did themselves, and in showing the most rancorous and unforgiving animosity to all who retained his former opinions. To abhor the crimes of the French Revolution, and to uphold the frightful abuses of the old Government, which had rendered reforms necessary—to combat the sanguinary wretches of that Revolution, and to persecute the enlightened and virtuous men who had originated reforms, were things diametrically opposite in wisdom and principle—yet Mr. Canning confounded them. He degenerated to the coarsest ribaldry and most rancorous abuse; men of genius, patriotism, and exalted virtue, were equally exposed to his vituperation with criminals of the most atrocious cast. With a powerful mind, capable of discriminating, and of forming a just estimate of the period, Mr. Canning surveyed Europe, not as a philosopher, nor even as a Statesman, but as an infuriated, remorseless partizan. This period of his life is inexcusable. Subsequently he aspired to, and achieved things more worthy o' his genius. After the death of Mr. Pitt he assumed a different character, and rose gradually to those liberal principles which were congenial to his nature, and which deservedly obtained him the esteem and admiration of mankind. Restored to the Cabinet by the death of Mr. Fox, he exerted himself to infuse liberal principles into the councils of this country. He did his utmost to oppose or modify the extremely arbitrary measures of Lord Londonderry, and to remove him from the Council, as a person of too inferior a mind to guide or influence the national affairs. His judgment of his Lordship's incapacity was lamentably confirmed by the expedition to Walcheren, the sacrifice of every English interest at the peace of 1815, and of the interests of mankind in the Holy Alliance. Mr. Canning seems almost always to have been great & good in proportion as he acted on his own judgment.

He afforded unequivocal proof of a comprehensive mind in the support of the Silk Bill, and of Mr. Huskisson's principles of Free Trade. "In 1812 he declared, at the Liverpool Election, that, in truth, our interest is not at variance with our character; for scarcely is the commercial prosperity of Liverpool more closely interwoven with the greatness of the country, than is the permanent greatness and the safety of England connected with the peace and freedom of Europe." How opposite is this to his support of Mr. Pitt's system of commercial monopolies, and to that Minister's declaration, that every act of liberality to the commerce of Ireland was an injury to the commercial interests of England. His speech upon the Bullion Question evinced that he had clear notions upon the nature of currency, and yet he supported Mr. Pitt's issues of paper money to the extent of altering the value of property to the ruin of thousands. Of all State crimes, that of altering the value of property, by issuing base coin or depreciated paper, is the most heinous, because its effects are the most extensive and irremediable. It is absolutely wholesale forgery, and theft of the most wicked description. By this system, between 1793 and 1815, thousands were reduced from affluence to a mere competence, whilst widows and orphans left with a competence were reduced to absolute poverty and despair. He exhibited a triumph of principle in his resignation of power, rather than proceed against the Queen by an *ex-post facto* law, an instrument of punishment denounced by all writers. His strenuous opposition to the Slave Trade, entitles him to the gratitude of mankind. His views of Irish politics would have spared incalculable sufferings to the Irish and danger to the Empire. On the death of Lord Londonderry he was able to pursue his own course, and from that period his conduct was truly great. Without quarrelling with his colleagues, or endangering our foreign connexions, he withdrew the country from the Holy Alliance, favoured the liberty of South America, prevented the subjugation of Greece, and gave to Portugal free institutions in lieu of a most corrupt and detestable Government. The invasion of Spain, and the overthrow of the Spanish Constitution, with the merely negative measures respecting Greece, are not imputable to Mr. Canning; on these points he was thwarted by Lord Liverpool. Upon the political death of that Nobleman, Mr. Canning became supreme; and his conduct uncontrolled, he rose immediately in public estimations the defense of Portugal by force of arms, the Greek treaty, and a plan of retrenchment, sufficiently attest the course he would have steered when relieved from Lord Liverpool's influence. In the only speech upon Finance which Mr. Canning made as Chancellor of the Exchequer, he evinced his candour and manliness. He denounced the system of Mr. Vansittart as an imposition on the public; and, instead of concealing the state of the revenue by falsehoods or artifice, he acknowledged the desperate condition to which the finances had been reduced, and declared that the only relief was in retrenchment. The subject of Reform will certainly sully Mr. Canning's character. He had seen the official and practical evils of the present state of the representation, and he who will uphold a system which places the interests of persons in opposition to their duty, deserves little forbearance on the part of men of integrity. From the speeches of Mr. Canning upon this subject, and from collateral circumstances, it is evident he opposed Reform against his conscience. When Lord Londonderry was accused of attempting to buy a seat in the House, he acknowledged the fact, and manfully defended himself by pleading the general practice of the House.—Mr. Canning submitted a resolution—"That it is the duty of the House to maintain a jealous guard over the purity of election; but, considering that the attempt of Lord Viscount Castlereagh to interfere in the election of a Member has not been successful, the House does not consider it necessary to enter into any criminal proceedings on the subject." It is impossible to suppose Mr. Canning sincerely of opinion that attempts at offences, if they do not succeed, ought to escape with impunity; but calling an effort at bribery "an attempt to interfere"—and the terms "*purity* of election" used on the occasion, are an admirable quiz upon the House and upon the whole question. In debate, Mr. Canning had not the apathetic indifference to principle and to the feelings of others, which distinguished Lord Londonderry; nor had he the recklessness of principles and of feelings which characterised Lord Liverpool. His sensations were lively, and if he wounded others by his attacks, it was the design of his resentment. At the outset of his life, in debate he was malignant; subsequently he became irritable and vindictive, but latterly he evinced forbearance, and abstained from all personalities.—His oratory was not specifically of the first order; but he carried his eloquence to the highest degree of which its class is susceptible. His powers of reasoning were not strong. He had no faculty of classing numerous facts, and drawing from them general conclusions. Of the capacity to found his arguments upon general, abstract, or immutable principles, he was totally destitute. Hence he seldom attempted to reason; and if he did, his efforts were most impotent. He chiefly addressed himself to the passions, or rather to the prejudices and interests of his hearers; for he had no intensity of feeling or depth of pathos, without which it is in vain to attempt to make a powerful and permanent impression upon an audience. His great excellence was in style; in lucid position of his ideas, in illusrration and classical embellishment, he was unrivalled. No man ever surpassed him in the faculty of weakening an adversary's speech by ridicule. Solidity of matter and irrefutable principles and arguments he could dissipate by his mode of placing them in his reply, and by his witty associations and ludicrous oppositions. The irony and sarcasms of Mr. Brougham are dreadful,—they mangle or annihilate the object of attack; those of Mr. Canning were playful, elegant, and irresistibly ludicrous; they made an adversary regret he had exposed himself to the contest. Mr. Brougham is feeble, unless his subject be good, or himself excited; Mr. Canning had always a ready flow of wit and repartee; the most erroneous positions he could render plausible, and he could make ordinary business, or common-place matter, persuasive and attractive even to an enlightened audience. In opposition we doubt whether Mr. Canning would have been a formidable speaker. His oratory was most admirably adapted for the Ministerial benches. It had been deteriorated much by the nature of the assembly in which it was formed. He had been trained on the Opposition benches, and accustomed to address an unwilling audience, his speeches would have been more ratiocinative and vigorous, without losing any of their classic beauties. Mr. Canning never forgot the fact, that he was addressing those who, from self interest and connexion with the Government, were predetermined to support the cause he was defending; his object, therefore, was to give his friends plausible reasons or consolatory excuses for their votes, and to protect them from the exposure and reproaches of their opponents. Perhaps this requires the greatest ingenuity. We need not the master-mind of a Mr. Fox to show us what is honest and wise, but it often requires the greatest exertions of intellect to defend what the government calls expedient. Mr. Canning's mind was rather elegant and ingenious than profound. He seemed to attain by sagacity, quickness, and what is called intelligence, the results at which other men arrive by profound study and laborious meditation. But the just way to appreciate the merits of this truly great man is, to compare him with coevals who have acted in the same sphere and under the same circumstances, and who have reaped the decidedly good opinion of mankind. The lives of Lord Liverpool and of Mr, Canning afford a reciprocal test of admirable utility to the Empire.

Lord Liverpool and Mr. Canning were nearly of an age; they were brother collegians, and entered the House of Commons at nearly the same period—a period when their talents were eagerly sought by both parties, On one side the House were the splendour of genius and the attractions of liberty; on the other, the prejudices of antiquity and the profuse rewards of place.—They both chose the latter side. Lord Liverpool's circumstances placed him above temptation; he was affluent, and heir to an immense fortune; Mr. Canning was destitute. They accepted office about the same period. We find the former continuing in place, under some pretence or other, under every possible variety of circumstance, and contradiction of policy; we view the latter, repeatedly sacrificing place to his principles.—The second trial of their virtue was the fall of their great patron and friend, Mr. Pitt, in 1801; Lord Liverpool deserted his benefactor and joined his adversaries; Mr. Canning was faithful to his friend, and firm to his principles, by which he sacrificed his place. In 1803, Lord Liverpool deserted Lord Sidmouth, was pardoned by Mr. Pitt, and received, with Mr. Canning, into the new Administration. When Pitt died, in 1806, Canning honestly rejected any compromise of principle with the Whigs; Lord Liverpool manœuvred for office unsuccessfully.—On the death of Mr. Fox, both his Lordship and Mr. Canning came into power. From that period, to the day of his affliction, Lord Liverpool preserved place.

We have said that Lord Liverpool and Mr. Canning came into power on the death of Mr. Fox. His Lordship successively supposed Mr. Perceval's and Lord Londonderry's opposite systems; Mr. Canning resisted the latter. His Lordship supported Lord Londonderry in all the excess of his ultraism; when the latter destroyed himself, Lord Liverpool at a tangent veered round to Mr. Canning's diametrically opposite system of liberality. Lord Liverpool gave an appearance of decorum to corruption; he never abridged extravagance or corrected an abuse; the instant Mr. Canning became Prime Minister he commenced a system of retrenchment by which abuses and corruption would decrease as a necessary consequence. But Lord Liverpool has reaped golden opinions of all sorts of men; how much more ought we to praise the integrity and virtues of Mr. Canning. It is only by such a rigid and impartial consideration of the effects of contemporaneous circumstances upon different men, that we can form a true estimate of either positive or relative merits and demerits. Estimated by this unerring scale, no man can hesitate to pronounce Mr. Canning to have been one of the most upright, consistent public characters of this country.

—ooOoo—

The following statement of the causes that immediately led to Mr. Canning's death, has appeared in the Daily Papers :—

"The complaint to which Mr. Canning was most subject was lumbago, and the attack which he had at Brighton last year was so severe and protracted, that it was apprehended a small effusion of water had taken place in the chest; but had Mr. Canning's labours been less severe, it is probable that that would have been absorbed, and his health restored to a better tone; and only a day or two before the last and fatal attack, he wrote a letter (which the writer of this notice has seen), stating that he felt so much better at Chiswick, that he hoped to do without medicine altogether.

"When, on the morning of Monday, the 30th of July, he set out to attend his Royal Master at Windsor, he felt himself still convalescent. He remained with his Majesty during the day, which was an uncommonly warm one, and returned in the cool of the evening.—The evening was close, and he threw open the carriage windows for the sake of air, and very unguardedly leaned back in the carriage to avoid the current. By this means, the one part of his body was exposed to the draught of air, and the other not, and the inequality of temperature brought on a severe attack of lumbago, which increased upon the Tuesday, in consequence of the exertion of his attending to his official duties. A blister was applied without producing any relief, and he was then cupped by Mr. Sutton, who usually attended as his apothecary. The blood which was taken from him had the buffy coat, and all the other indications of inflammation, which was, from the seat of pain, known to be inflammation of the kidneys. Twenty-four hours had elapsed before the physicians had a consultation, and by that time the inflammation had extended to the peritoneal coat of the intestines, and no treatment could mitigate its severity. From the intestines, the inflammation proceeded to the diaphragm, which separates the cavity of the abdomen from that of the thorax, and attacked first the lungs, and then the liver; and after the Right Honourable Gentleman had endured pain, almost unparralleled in human suffering, the whole internal frame became insensible, and he sunk under the effects of gangrene."